

„Szólj igazat, betörök a fejed.”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre 3 frt — kr.
Fel évre 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció-utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadóhivatal.

Az elgyöngült ló.

Inas: Ugyan kérem, el lehet itt menni a maga lovától?

Kocsis: Ne félj tőle; nem fog megrúgni.

Inas: No, azt ugyis tudom; csak attól félek, hogy: rám dől a szegény pára! . . .

Talmi-nagyságok.

IV. Az „Egyetértés.”

„Valaki az „Egyetértés” múlt vasárnapi számát végigolvastván, a Rókus kórház megfigyelő osztályába szállíttatott.”

E tréfás, de találó mondást olvastam valaha egy kissebb élelapon. S méltán! mert soha együgyűbb unalmasabb és haszontalanabb lap nem jelent meg, mint amilyen az „Egyetértés”. Ez az a lap, amely a magyar zszurnalistikának szégyenére válik; amely lap következetlen köpenyforgatásában még a bécsi „sornálókon” is tútesz. Valódi diszpédénya a sakterlapoknak.

Mert hát nincs is szebb dolog a következetesség-nél, meg az elvűség-nél; amelyek tekintetében az „Egyetértés” első helyen áll a magyar hírlapok között.

Ezen díszsakterlap olvasói bizonyára észrevették már, hogy az „Egyetértés” az egyedüli magyar lap, amelyik a budapesti gyapjú-utcai német „sängerei” előadásairól tudósításokat, színi-hirdetéseket és kritikát közöl, dacára annak, hogy az 1880-ik évi „heczcz” óta, a tisztességes magyar hírlapok, mintegy közös megállapodás szerint hallgatással mellőzik a gyapjú-utcai „sängerei”-t; ama következetes és természetes elvű fogva, hogy: miután ők kivétel nélkül a német színház ellen irtak, tehát azt ignorálják is.

Nem úgy az „Egyetértés”. Neki jellemről, elvről és következetességről semmi fogalma nincsen.

Alább tárunk olvasóink elé egy-nehány szemelvényt ama cikkekből, melyeket ez a díszsakterlap 1880-ban a német színház ellen irt. Midőn a fővárosi tanács sept. hó 15-én, 77 szavazattal 76 ellenében elhatározta, hogy a gyapjú-utcai színházat a német társulatnak nem engedí át, az „Egyetértés” sept. 16-iki számában így vezércikkez:

„Üdv a fővárosnak! Nagy és örökemlékü nap ez a főváros történetében. A soha nem alvó honszeretet diadalmaskodott. A német színészlet akart itt nálunk hajlékot nyitni magának, hogy kiszorítsa a magyart! A német színház nem kell! Áldott legyen a 77 férfiú, ki Budapestet megmenté Magyarország fővárosának! A nemzet köszönetét vívták ki maguknak. Üdv az ország fővárosának, mely nem tűrte meg keblében a német színészletet! stb.”

Sept. 17-iki számában az „Egyetértés” a bécsi „sornálókat” leckézteti, amiért elitélnék bennünket.

Sept. 27-iki számában: „Ime a bécsiek már Bismark hg-et is mozgosítják a német „sängerei” mellett. Biztosíthatjuk azonban őket, hogy: Bismark nem védi a német „trupp” a bukástól. Budapesten nem szabad német színháznak lennie, a gyapjú-utcai „bódé” be fog csukatni.”

Sept. 29-iki számában ugyancsak nekimegy a helybeli német lapoknak, akik a német színház előadásairól tudósítást hoznak. És most meg maga üti — a reklámot a német színház mellett!..

Okt. 2-iki számában: „a németek bukása” címe alatt nagy örömrivallgással üdvözlí a német előadások betiltását, és ugyancsak hevesen leüti a bécsi lapokat, azt irtván róluk, hogy: „a butaságban és nyelvtöge-tesben mesterek a bécsi zszurnalisták, de szellemileg ugyancsak nyomorultak”.

Okt. 12-iki számában a német színészeket „buta, szemtelen trupp”-nak nevezi. — Most bezzeg földicséri őket, mint „művészeket” (!?)

Okt. 10-iki számában, a német előadás elleni utcai zavargásról így ír: „Dobd ki a németet az ajtón, betolakodik az ablakon! A német „trupp” mégis előadást tartott. A tüntetők jól eldögönyözték azt a német komédiás népséget. Az igazgató beszédet intézett a jelenlevő „nagyérdemű” (gunyosan ir arról a közönségről, a melyhez jelenleg maga is tartozik) közönséghez. Müller igazgató kacag . . . Bécs tapsol . . . és a rendűrség (azt persze könnyű vádolni!) pedig, a helyett, hogy kötelességéhez képest preventív rendszabályokkal megakadályozná a törvény megsértését, botrányt idéz elő; a magyar közönség pirul, és áldja a magyar büntetőtörvénykönyvet, mely szigorú a politikai vétke-ekkel szemben, de a német komédiások szemtelenkedéseivel szemben tehetetlen.” stb.

Még számos ilyen mutatvánnyal szolgálhatnánk olvasóinknak arra nézve, hogy mily ellenségesen irt ez a díszsakterlap a német színházról; hogy mennyire föllűmlulta a többi lapokat, az üres chauvinismusban és merész szájaskodásban; de azt hiszem ezekből is mindenki át fogja látni, hogy ilyen álláspont mellett az „Egyetértés”-től nagy következetlenség, a német színházról, melyet ő „bódé”-nak, „trupp”-nak, „komédiás csapatnak” nevezett el: potya-jegyet fogadni el, az előadásokon henegni, azokról kritikát írni, tudósításokat közölni és hirdetni, egyszóval: olyan előzmények után azt figyelembe is venni, vagy csak fölemlíteni.

De hát micsoda az „Egyetértés” előtt az irodalmi tisztességérzet? Micsoda ezen díszsakterlap előtt az elvűség és következetesség?

És egy ilyen lapot, amelynek tisztességről fogalma nincsen; amelyik **kenyéririgységből táviratokat hamisít és csempész**: a magyar közönség megtúr?...

Hja, mert nincs is szebb dolog a következetes-ségnél!...

Dorong.

A franciákhoz.

Te a szabadságnak évszázadok óta Védője, fölKent bajnoka!
Ne téveszszed nemes küldetésed,
— A szent célt — szem elől soha;
Mert a bilincsbe vert népek millióit
Az ígért földére elvezetni
Te vagy hivatva, hol a nemzetek joga
A szabadság mannáját megteremti.

Letépett ékes gyöngyödet feledd el,
 — A kapzsi önmagát megőrli —
 Csak hagyd, a zsarnok hadd siessen
 Ellened ármányt ármányra szöni.
 A vér és vas eszméje, mely fogamzott
 Egy tehetetlen zsarnok dúlt agyába',
 Rövid, haszontalan életét leéli
 S bukott eszmével ő is dől, a kába.

Más harera szólit téged a jövő,
 Nem véres fegyver-küzdelemre;
 Óh! más egészen más lesz ott a harc,
 Hol a setétséggel küzd az elme;
 Hol szellemed hódító fegyverével
 Rárontasz a zsarnokság torlaszára,
 Ledöntöd azt, s e fényes győzelemnek
 Üdv, béke és dicsőség lesz az ára.

Tudjuk mi jól, hogy van sok ellened,
 — Esz és szellem, irigyeket nevel —
 Mind félti tőled az kétes jövőjét,
 Ki egy silány jelent sem érdemel.
 Fel hát a tette frankok nemzedéke!
 Magasra a zászlót, hogy a világ lássa,
 Miként derül a zsibbadt éj után fel
 A népszabadság hajnal hasadása.

Bendegúz.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

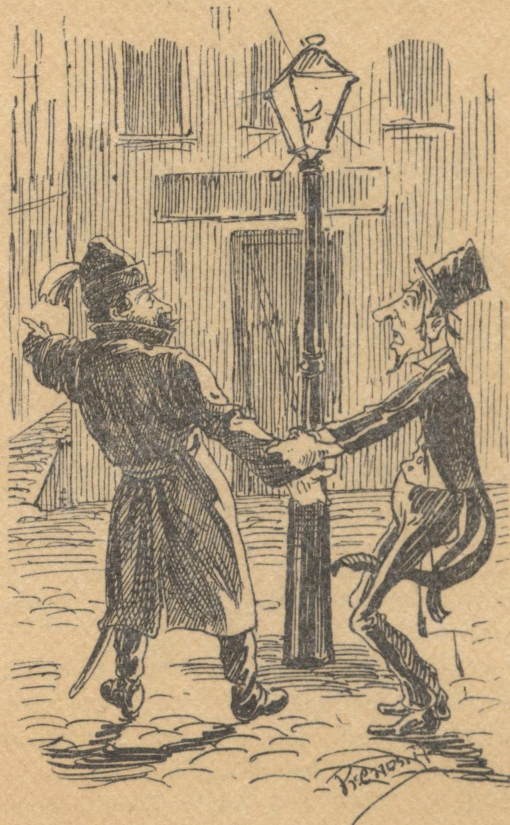

Hanem nini támadt nekem egy jó gondolatom. Mi a manónak emelnék mi fel a hadügyi budgetet azért, hogy a muszkát ijesztgesstük? Mi az ördögnek nekünk az a sok ágyú? Ha be talál törni a muszka,

No nézze meg az ember!.. Milyen nagy hühót csapnak az ujságok a miatt a cirkuszégés miatt, mintha mi különbek lennénk a jó bécsiéknél, mintha minket nem is illette meg egy kis Ring-színház féle mulatság. Azt mondják, hogy ha egy órával később üt ki a tűz, hát menthetetlenül odavesz ezer ember. No hát mi az? ezer ember, nem is olyan sok; azután meg az ilyen dolog nem egyéb, mint egy kis érvágás az emberiségen. Hanem azért a sok szép lóért már igazán kár lett volna. Mert Herzog barátunk kap közönséget még azután is eleget ingyen, sőt még fizetnek is neki, hogy esetleg megsüttessenek, de lovat bizony csak drága pénzért lehet szerezni. Tessék, hát nem kitűnik innen is, hogy mennyivel különb egy ló mint sok ember.

küldjük a Nagy-körösieket avantgárdnak előre; minde-
 nik asszony egy nagy batyu uborkával felfegyverezve,
 mindenik uborkába egy dynamit töltény dugassék, s
 azután az első durranásra szaladjon szét az asszony nép,
 hajigálja el a batyuját, nem jön azután tovább a muszka,
 hanem neki esik a pompás uborkának, s ha épen attól
 fel nem fordulna, akkor a dynamit veti szét a bendőjét
 valamennyinek. Hát mondja még valaki, hogy nem szü-
 letett hadvezér vagyok én; csak tessék még engem
 ezután valakinek fumigálni, úgy megkötöm magam,
 hogy egy jó szót se vesznek ki többé belőlem. No nézze
 meg az ember!...

Hirlapnyírói ok.

— Mondja csak maga rendőr, mért tették át a bejelentő hivatalt ilyen ronda házba? Hiszen itt ázsiai pestis van!

— Kérem itt nincs ázsiai Pest, hanem Budapest.

— Ennyje. beh együgyü egy rendőr maga.

— Együgyü bizony az úr, nem én.

— Micsoda? Egy „mihaszna“ rendőr meri ezt nekem mondani? Nekem, a „Pesti Nyirlap“ munkatársának? No várjon; a holnapi lapban rettenetesen kikap az egész rendőrség!

Logika.

— Ugyan kérlek, siess már, hiszen már várnak reánk.

— No ha várnak ránk, akkor még nem kell sietnünk.

És mégis ő volt.

(Vége).

Lenn az udvarban állott a felügyelő úr kocsija. A táncteremből leérve a felügyelő ur a bakra ült és elhajtatott. Azonban nem a saját lakása, hanem Szabónak az országút szélén fekvő lakása felé vette útját. Gyanúja ugyanis még mindig nem múlt el; teljes bizonyosságra akart szert tenni: azért hajtatott oly sebességgel, a koromfekete éjben Szabó lakása felé.

Fél óra múlva elérte Szabó lakát. A lovakat egy fához kötvén, gyorsan sietett föl a ház emeletére. Már az ajtó előtt állott.

Kopogtatott rajta. Semmi felelet nem hangzott a sötét éjben. Kis idei várakozás mulva ismételve kopogtatott az ajtón. Majd újra, meg újra. Semmi zaj. A felügyelő úr szemei villámlottak a dühtől.

— Tehát mégis ő volt! — kiáltá magában — No hát az ég legyen neki irgalmas!

Most újra kopogtatott az ajtón, csak hogy sokkal hevesebben. Több ízben dörömbölt, megrázzván a kilincset.

— Itthon van ön, Szabó? — kiáltá, mintegy hogy végleg meggyőződjék arról, hogy nem tévedett.

Végre alig hallható nesz és mozgás érte a felügyelő úr füleit. Olyanforma zaj volt az, mint mikor egy alvó ember megfordul ágyában, azután a hortyogáshoz hasonló nesz volt hallható.

A felügyelő úr eleget hallott; azonban látni is akart. Kinyitván az ajtót, a szobába lépett és egy gyufát meggyújtott. A gyufa föllobanó lángja megvilágítá az ágyon nyugvó férfi ismert arcát.

A hirteleni fény által az alvó fölébredni látszott és gyorsan fölugorván fekhelyéről, kiáltá: — „Mi az? Ki az?”

Szabó volt. Kérdését semmi válasz nem követé;

ismét mély sötétség vette őt körül. A felügyelő úr hirtelen visszaesont.

Most már eleget tudott. Szabó csakugyan otthon volt.

De még ezzel sem elégedett meg a felügyelő úr. Hiszen lehet, hogy Szabó gyanítva szándékát, a táncteremből távozott, és híressé vált gyorsaságánál fogva megelőzván őt, lefeküdt ágyába, és hogy őt rászedje, mély alvást színlelt. — Ismét kocsijára vetvén magát, ugyanazon úton, a sötét éjben visszahajtatott a faluba, a lakadalomra; úgy gondolkozván, hogy: ilyen jövetel után, csak nem lesz képes Szabó megegyeszer versenyt futni kitünő lovaival és őt megelőzni.

Nemsokára ismét ott volt a faluban. Kocsiját az istállóba vezetvén, lovai elé abrakot tévén, fölsietett a táncterembe, ama biztos tudatban, hogy Szabót nem fogja itt találni.

Ki irhatná le azonban meglepetését, midőn a táncterembe lépve, Szabót éppen táncolás közben találta a menyasszonnyal!? És milyen kimerültnek látszott! Mintha csak szüntelenül táncolt volna.

A felügyelő úr nem akart hinni szemeinek. Ha saját szemeivel nem győződött volna meg arról, hogy Szabót ágyában fekvé látta, úgy megesküdtött volna, hogy ez a Kovács, Szabó.

E pillanatban Szabó is észrevette főnöke jelenlétét. A csárdásnak éppen vége lett. Szabó, karján a menyasszonnyal, a felügyelő úrhoz közeledett.

— Ah, ön itt? — szólt főnökéhez — nagyon szép öntől, hogy nem hagyott el bennünket. Nem szerettük volna, ha egy ember is haragosan távozott volna e kedélyes lakadalomról. — Jutalmúl, és egyszersmind kiengesztelődésünk örömére, — a vőlegény engedelmével — egy tourt fog táncolni a szép menyasszonnyal.

— Ugy van, — erősíté az odaérkező vőlegény — a felügyelő úrnak okvetlen táncolnia kell a menyasszonnyommal.

Ez újabb csapás volt a felügyelő úrra. Ő, a rendőre, a szigorú főnök, táncoljon!

Mit fognak mondani collegái, ha kitudódik, hogy a főnök úr, milyen példával jár előre alattvalóinak! A szigorú főnök táncolt!...

Hiábavaló volt itt minden szabódás, sikertelen minden mentegődés, a menyasszony a karjába fogózott, egy adott jelre a zene is megszólalt, a karján lévő menyasszony az első ütemmel megindult és táncposzturába kényszeríté őt.

Szédülten, zavart fővel táncolt, helyesebben vitéte magát táncosnője által. Végre elhallgatott a zene. Mázsanyi teher hullt le kebléről. Amint csak teheté, azonnal észrevétlenül kiillant a táncteremből, és kocsijára ülve, ballagva hajtatott hazafelé.

Másnap az egész vidéken elterjedt a hír, hogy a felügyelő úr az éjjel lakadalmon volt, sőt hogy táncolt is! Persze általános volt a megbotránkozás a felügyelő úr alárendeltjei között.

Két hó múlt el a fönnelbeszéltek óta. Egy napon a felügyelő úr magához hivatta Szabót.

— Kedves barátom, — szólott főnöke — két hét előtt megürült a K*-i felügyelői állomás. A ministerium által föl vagyok hatalmazva, ezen állomásra egy megbízható embert nevezni ki. — Választásom önre esett. Ön szorgalmas, derék, hü, ügyes és megbízható embernek bizonyult, ki érdemessé tette magát ezen állásra. Ime, itt adom át önnek: kinevezési okmányát. Fogadja collegiális szerencsekívánatomat.

Ezzel kezét szoritott Szabóval.

Ez mélyen megindúlva hajtá meg magát, köszönetét fejezé ki; azután kis szünet mulva így szólott:

— Felügyelő úr, az ön kegye megszegyenit. Ez okból szeretnék önnek valamit fölfedezni, de félek tőle, hogy megharagítom önt . . .

— Igérem önnek, hogy nem haragszom meg; beszéljen tehát.

— Hát ama lakadalomról — —

— Nos, — aztán, — gyorsan, mi van vele?

— Nos tehát bevallom őszintén: — **én voltam!**

— Ön!?!

Ha Szabó nem tartotta volna kezében olyan biztosan kinevezési okmányát, a felügyelő úr, (most már: a collega úr!) bizonyára kiragadta volna azt kezéből.

A felügyelő úr csak huzamosabb idő eltelte után volt képes magához térni meglepetéséből. Azután dühösen pillantott Szabóra.

— Az nem lehet! — támadt rá keményen.

— Pedig úgy van.

— Hát hogyan tette ön ezt?

— Csak egyszerűen úgy, hogy én a felügyelő úrral mentem.

— Velem jött?

— Ha nem is önnel, de ön után; mert én a kocsi hátsó ülésén mentem haza.

— Magyarázza ki magát világosabban!

— Az egész dolog akként történt, — felelé Szabó — hogy én sejtven főnök úr tervét, követém önt a teremből. Midőn ön lakásomra hajatott, a hátsó ülésen, engem is magával vitt. Nehány perccel, mielőtt lakomhoz értünk volna, én előre siettem, és míg a felügyelő úr a lovakat a fához kötötte, én már ágyamban voltam és alvást színleltem. — Éppen úgy, midőn a táncterembe visszatért, én önnel jöttem, és amíg ön a lovakat megabakoltatá az istállóban, addig én a táncterembe rohantam, és gyorsan kimagyarázván magam, a menyasszonyt táncra perdittem, úgy hogy midőn ön a terembe lépett; én már javában és szünetlenül táncolni látszóttam. — Az egész ennyiben áll.

Mély, de kínos hallgatás következett be. A felügyelő úr belsejében láthatólag nagy harc dúlt. Végre, annélkül, hogy Szabóra pillantott volna, hangját mérsekelve, így szólott:

— Mondhatom, hogy szerencséje önnek Szabó,

hogy: már nem alattam álló határőr, mert különben nagyon megkeserülne a dolgot! — Isten önnel, collega úr!

— Isten megáldja, felügyelő úr!

E szavakkal Szabó mélyen meghajtva magát, eltávozott.

A felügyelő úr egy székbe veté magát.

— Meg kell adnom, — mondá magában — hogy roppant ügyesen csinálta a kópé! Így még sohasem főztek le! No, de legalább az vigasztal, hogy én mindig azt mondogattam, hogy: — még is csak ő volt!

Szélbal Sanyi, a magas politikáról.

Az honatyai kebelem szétpattan, ha soká olvasom az bécsi delegáció munkálkodását. A ki Árgylusa van! Csak úgy hanyigálják az milliókat és százezereket, holmi magyarellenes ágyukra, és valamicsodás cirkáló hajókra. Hogy minek cirkáljon az a hajó, azt voltaképen a német sem tudhatja, nemhogy én tudnám. — Aki vereskedni akar, az jőjjön a szárazra, és így felesleges a cirkálás. Bakternek való munka. De protestálok ellene, hogy a cirkálók 2000 tonnát tegyenek a hajóba! Mi a ménktűnek nekik annyi ital? No képzelem micsoda cirkálás lesz ebből! Bizony ebből vagyunk.

Nolám, azt még nem tudtam, hogy Bauszern Guidó az európai békét a saját bástya fokáról megvédelmezi; — könnyű neki, ha ezzel dicsekedhetik, hogy ő a burkusok Bismarkjával is levelezésben áll. És ő ezt nyíltan beis vallja. Az efféle komázás nekem sehogysem tetszik. Az okos ember csak a saját orra után indul; nincs szüksége holmi idegen vezetőre, mert rendesen félre vezetődik.

— Hanem hát elég ebből ennyi, — nem bajlodom, nem tépem még tovább is nemes belsőmet, — mert a guta környékez; ilyen emberre pedig mint én vagyok, az honynak még nagy szüksége lévén, — az töprengés többi részét holnapra hagyom. Menjünk a kis pelpába!

VI,

Szerelmes galambom . . .

Szerelmes galambom,
Ragyogsz, miként a nap,
Az üdv aranyforrása
Szemeidből fakad.

Ah! drága vagy te! — Birod
Tán a mennyet magát . . .
Csak az az egy a baj, hogy
Még drágább a — ruhád!

K ó b i.

Még ekkoráig nem thodtam hódj
mi az a szerelem, de mostand már
thodom definiálni is. A szerelem
tehát oljan galagonya bukhor a
melyen mérges virágok, megthe-
remnek — hódj az ember meg-
bolondolja thüle.

Az a galagonya bukhor, nem
bánnám ha nadragulya volna is,
ha minden levele a szirma khörül,
ezeres bankhókból állana. Hódj khi-
gyógyulnék, azt jól thodom. Van
elég doktor már a városban. Min-
den út lépésre egybe bele botlik
az ember.

*

Lehetségös, mikhor a nagy Pe-
tőfi khültő lantosunk megirta azt a nűthát hódj:

„A szerelem, a szerelem sötét verem“ hódj akkhor
annak bele khöltött veszni, de mostand így irnám meg:

A szerelem, arany verem,
Bele esem, mert akharok,
A thátitól, bankhót kapok.

*

Meg khöl tehát előbb gyözödni, hogy érdemes-e
szerelmes lenni. Ha már edszer elvész az ember abba a
verembe hát legalább lakjék jól a drága khincs mellett
közös ödjes papirokkal is. . .

PEGAZUS.

(A „Gyöngyös“ gyöngyeiből.)

Halottak napján.

(Gyászlantolás)

Kiviritott a temető!
Koszorukkal van tele!
Sötét bánat, bus kegyelet
A sirokon átlebegett
S virágokat ülteté . . . (!?)

Fényes ég lett a temető!
Csillagokkal van tele.
A szeretet járt itt végig
S fényes csillag támadt,
Merre által lebbene . . .

Harmatos lett a temető!
Könyzapor hullt reája.
Liljom arccal, bus szemekkel
A szeretet öntözé el
S még sem hervad virága (!?)

Ede.

(A lantot tedd le! . . .)

Podmaniczkyáda.

Egyik vidéki olvasónk kérdést intézett hozzánk,
hogy miképpen lehetséges az, hogy a budapesti nemzeti
színháznak évenként olyan óriási deficitje van, dacára
annak, hogy a nemzeti színház előadásaira — a horri-
bilis magasságu helyárak dacára — jegyet csak nagy
bajjal (egy-egy betört cylinder vagy fog árán) lehet
kapni jegyet.

T. olvasónk fölvilágosítására, alább adjuk a nemzeti színház budget-jének egy részleges kivonatát, melyből az intendáns úr „műértő” garázdálkodásai fölül tájékozást fog nyerni, és nem fogja többé kérdezni, hogy: honnan az óriási deficit? egyszersmind meg fog győződni arról is, hogy mennyire hazafias magyar szellem lengi át a magyar (!?) nemzeti színházat Podmaniczky istendaturája alatt; hogy mindazt, amit a kitünő, derék, műértő és nagyrebecsült drámai igazgató, Paulay Ede bámulatosan ügyes vezetése alatt álló drámai szak szerez, hogyan fecséreltetik el az olasz operaénekesek és énekesnőkre.

Kiadások:

A drámai szakra:

Náday — — — — —	4000	frt.
Ujházi — — — — —	4000	„
Nagy Imre — — — — —	4000	„
Vizváry — — — — —	2000	„
Helvey L. — — — — —	3000	„
Prielle K. — — — — —	4000	„
Csillag T. — — — — —	2000	„
Irói honorárium egy eredeti magyar színműírónak — — —	300	„
A fordítónak — — — — —	50	„
Diszletek — — — — —	5000	„
	28.350	frt. és így tovább.

Az operai szakra.

Perotti ur (olasz) — — —	21.000	frt.
Ney ur (német) — — —	12.000	„
Wiltné (német) — — —	30.000	„
Bartolucci (olasz) — — —	16.000	„
Coppini (olasz) — — —	10.000	„
Pini ur (olasz) — — —	8000	„
Turolla Emma (olasz) — —	40.000	„
Nádayné (magyar) — — —	1000	„
Saxleher (magyar) — — —	500	„
Szigethiné (magyar) — — —	500	„
Balazsné (magyar) — — —	100	„
Egy olasz énekesnek, hogy ne lépjen föl — — — — —	20.000	„
Egy olasz énekesnő kitanítása Párisban — — — —	15.000	„
Czukekli az énekesnőknek —	1000	„
Honorárium egy külföldi operáért — — — — —	60.000	„
Egy magyar operáért — — —	1000	„
Diszletek — — — — —	50.000	„
	286.000	frt és így tovább.

KATHEDRA.

— Isten, az ő véghetlen jóságánál és bölcsességénél fogva, az emberiség minden szükségleteinek kielégíthetéséről gondoskodott. Így pld. termékeny tévé a földet, hogy kenyérünk legyen; a folyamokat a városok mellé teremtette; stb...

*

— Ha Petőfi véletlenül nem született volna; ha véletlenül nem írta volna meg költeményeit, úgy manapság talán azt sem tudnók, hogy: ki is volt tulajdonképpen Petőfi...

— Arany János akkor volt legnagyobb, mikor költészete magaslatán állott...

*

— Solon, a hamvait a tengerbe szóratta, nehogy az athéneiek tőle — esküjüket visszavehessék...

*

— Frigyes császárt az a malheur érte, hogy — a vízbe fúlt...

SZÍNHÁZ

Nemzeti színház. — „Nézd meg az anyját;” Bercziktől, kit a hírlapok „fiatal író-”nak neveznek. (Lehet már vagy 50 esztendő.)

Ami Berczik ez új darabját illeti, elmondhatjuk hogy: a közönség is mervén az apját, megnézte a leányát. No, de nem is csalódott benne.

*

Helvey Laura (Leontin) egy anya, akiről senki sem tételeznék föl, hogy már eladó lánya (Edith) van; annál kevésbbé a fiatal Téssy (Náday) akitől a legnagyobb udvariatlanság lett volna, egy olyan szép fiatal asszonyba bele nem szeretni, mint amilyen Helvey Laura...

*

És ennyi mindössze is Téssy bűne, amiért aztán a szép asszony nem adja oda neki a leányát, Csillag Terézt (Edith).

*

Hanem szerencsére Náday sokkal nagyobb művész, mint sem hogy ki nem tudná engesztelni és a maga részére nyerni a szép mamát, és feleségül venni imádját.

*

Szigeti József természetesen remekelt. Derekasán megcsiklándozta a közönség nevető idegeit. — Viszont az ő idegeit (de inkább hall-érzékét) megcsiklándozta a nemzeti színház kitünő sugója...

*

Mintkogy a színlap azt mondja, hogy ez vigjáték, úgy fölsőlegesen mondanom, hogy a másik szerelmes pár, Szeredi Benedek és Iza (Adorján B.) is egymáséi lesznek a darab végén.

*

Az erkölcsi és anyagi siker pedig az íróé, meg jeles igazgató-rendezőé.

Népszínház. — Még mindig Lecok szépzenéjü „kanári hercegnő-je, és Gerő Károly jeles népszínműve „Turi Borcsa“ tölti be a műsört.

A hideg beálltával a közönség is kezd neki melegülni a színházjárásnak, de még nem annyira, hogy a derék igazgató ur zsebeit is tűzbe hozná...

*

A hét végén meg a „nuova estudiantina spagnola.“ — Igen hálátlan dolog a viccelésre. No, de legalább földicsérjük a spanyol „diák.“ urakat, kik bizonyára inkább „ős-jogoncok“ lehetnek már...

*

Inkább földicsérjük tehát a bájos Pálma y kellemes játékát és énekét a „kertészleány“ legutóbbi előadásán. A kedves művésznő külömben fölcsapott színműirónak.

„Ki a gyilkos“ czimvel énekes bohózatot irt. Hej, nem igen nézeget tükröbe a szép irónő... ha még ő kérdi hogy: „Ki a gyilkos?!“ Egyébiránt fogadja collegiális szerencsekívánatunkat irodalmi pályáján.

Bolondgomba.

a „Pesti Hirlap“ folyó hó 8-iki számából.

Még csak tizennégy nap!!!

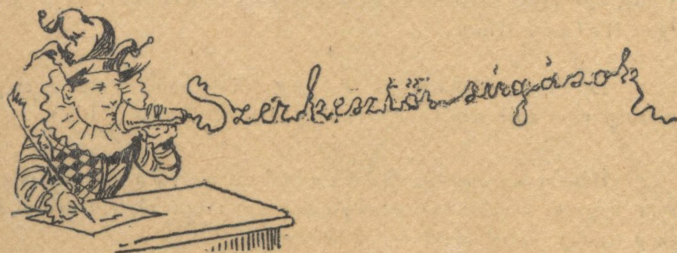
Hirdetmény.

A nagyérdemü közönség figyelmeztetik, hogy siessen, mert már az utolsó tizennégy nap!!!

A nm. magy. kir. belügyminister ő excellentiája folyó hó 7-én kelt magas rendelkezése értelmében meg tizennégy napig szabad büntetlenül és díjtalanul gorbáskodni és rágalmazni a Függetlenség czinü politikai napilapban.

Akinek ellensége van, addig üsse!... Az állam által garantirozott bosszuállás. Polgártársak használjátok az időt. Azonul a kaució a Tisza Kálmán geszti birtokára lesz betáblázva!

Az utolsó tizennégy nap!

Lapunk társ-szerkesztője: Petrikás Mór pár napra a fővárosból elutazott.

Cs. J. B. a. J. Köszönjük, megkaptuk. Csak folytasd. — K. L. Nvrđ. Versei egyáltalában nem használhatók. — P. A. Ftő.-sz. Miklós. Miért nem hallatsz magadról valamit? — B. L. M.—cz. Ilyen kis dolgokkal nem foglalkozunk. — H. K. Sz.—r. Öntől jobb dolgokat várunk. — I. M. P.—lu. Ajánlott levélét megkaptam s alkalomadtán intézkedni fogok. Üdvözetem. — K. J. Sz.—ő. Valamikor te poeta is voltál. Talán lantod hurjait az „apróságok“ szétszaggatták? — Sz—y Gy—a, Győr. Egész délután vártam, és — nem jött! — B. A. Köszönjük a szives buzgalmat. Több kéziratról jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„FÜLLENTŐ“-re.

Egész évre 3 frt — kr.

Félévre 1 „ 50 „

Negyedévre 75 „

Megjelenik minden hó 10-én, 20-án és 30-án esinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füillentő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stánczió-utcza 6. szám I. e. m.) küldendők.

Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

Tisztelt előfizetőinket, kiknek a mult számmal félévi előfizetésük lejárt, — ismételve kérjük előfizetésük mielőbbi megújítására. — Jelen számunkat még részükre megküldvén, előnem fizetés esetére kérjük azt visszaküldeni.

Előfizethetni bármely számtól kezdve.

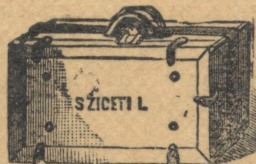
Octobertől kezdve lapunkkal még szolgálhatunk.

A „Füillentő“ kiadóhivatala.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyeregyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártóüzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjutányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Muzeum-körut 10. a nemz. muzeum mellett.